

Lyndon LaRouche:

Martin Luther Kings liv og mission

... den store leder, som Martin, stiger til et højere niveau. De tænker på deres liv, som evangeliet fremlægger det, som en talent (mønt); livet er en talent, man har fået givet. Man fødes, og man dør. Det er ens talent; hvad man har i denne tidsperiode. Spørgsmålet er, man vil under alle omstændigheder give den ud; hvordan vil man give den ud? Hvad vil man bruge den til at sikre, i al evighed? Hvad vil man gøre, som en mission, som vil gøre én fortjent til den plads, man ønsker at have i evigheden?

Martin havde en klar fornemmelse af dette. Denne 'bjergtopstale' for mig, slog mig ligesom en klar forståelse af, hvad han sagde, hvad han sagde til andre.[\[1\]](#)

Livet er en talent. Det er ikke, hvad man 'får ud af' livet. Det er, hvad man lægger ind i det, der tæller. Martin havde dette.

»Vi har, mener jeg, to problemer, som bør være grundlag for at reflektere over Martins liv i dag. 1) Vi har en national krise. Jeg vil ikke lægge fingrene imellem eller tale ud fra det politiske partiapparat (Demokraterne); men kendsgerningerne skal frem: Denne nationaløkonomi er ved at kollapse. Situationen, med hensyn til USA's grundlæggende økonomiske infrastruktur i dag, er relativt set værre end i 1933, hvor Roosevelt i marts måned kom ind i Det Hvide Hus. Det vil sige, hvis man undersøger infrastruktur, energi osv., livsbetingelserne for vort folk og i hele verden – lad være med at se på de store byer, hvor de går rundt med en facade og siger, alt går godt; men se på lokalsamfundene; Detroit, f.eks., har nu halvdelen af det indbyggertal, byen plejede at have. En industriby er forsvundet. Se på Birmingham, man ser det samme rapporteret; det var aldrig rigt, men deres oplevelse af tab, tab, tab; det er situationen i USA. Og der er en ligegyldighed over for USA's problemer. Mindst 48 af de 50 stater er bankerot, håbløst bankerot; dvs., at staterne umuligt kan øge skatteindtægterne uden at sænke økonomien yderligere, for at imødekomme regeringens essentielle forpligtelser. Det er karakteristisk for mindst 48 stater, og det bliver værre. Hvis man ser på leveomkostningerne, stigningen i leveomkostningerne i forhold til det, der officielt rapporteres, se på priserne for mad hos købmanden hen over de seneste 6 måneder i USA. Se på det faktum, at den amerikanske dollar, som for ikke så længe siden kunne købe en euro for 83 cents; i dag koster det 1 dollar 26-28 cents at købe en euro. Den amerikanske dollar er ved at kollapse i værdi; det, der stiger, er den

pengemængde, der associeres til hasardspil, og den mest omfangsrige form for hasardspil finder sted på Wall Street. Pengene går, for rent spekulative formål, til at drive separate hasardspilsindsatser på sidelinjen i økonomien i vejret, for at drive værdien af aktiepriserne op for visse selskaber; og så snart et eller andet selskab bliver rigt, kommer lederne af selskaberne i fængsel, ligesom i Enron; for vi er gået fra 'stålindustrien' til 'stjæle-industrien'! Det er arten af nationaløkonomien.

Vi er i vanskeligheder. Vi er i vanskeligheder på global skala. Siden januar 2002, da den nuværende præsident holdt en uheldig tale, i sin 'State of the Union'-tale. Holdningen over for USA er faldet hastigt, til det laveste niveau, jeg nogensinde har set; fra nationer i hele verden. I hele Eurasien; i de amerikanske lande, er USA nu foragtet, hvor det i det mindste var respekteret, eller endda elsket, før. Vi er i vanskeligheder. Og se på verden. Verden konfronteres med en stor krise; USA konfronteres med en stor krise, med den måde, det behandler verden på. De største befolkningskoncentrationer i verden, i Kina, f.eks., 1,3 mia. eller mere; Indien, Pakistan, Bangladesh og landene i Sydøstasien; dette er den største befolkningskoncentration på planeten. Det er en fremvoksende del af verden; spørgsmålet er, hvad er USA's relation til disse asiatiske folkeslag, der i det store og hele repræsenterer forskellige kulturelle baggrunde i forhold til USA og Vesteuropa. Hvordan skal vi finde fred i en urolig verden; hvordan skal vi finde forsoning i en verden i vanskeligheder med lande, der har vendt sig mod os pga. Cheneys og et par andres krigspolitikker?

Vi står altså over for en situation. Lad os gå lidt tilbage til det tidspunkt, hvor Bill Clintons blev indsat som præsident. Tænk nu over noget, nogle af jer ved noget om; tænk på den sorte vælgerskares status, den lovgivende, sorte forsamling ... i 1993, da Bill Clinton kom ind i Det Hvide Hus. Gå nu igennem listen over navnene; hvor er disse mennesker, og deres erstatninger, i dag? Der har været en udvælgelse af de politiske præstationer i hele landet af de sorte vælgerkredse/folkevalgte. Det er dette problem, jeg konstant konfronteres med, og fra 1996 blev det værre, accelererede brutalt.

Så vi konfronteres altså ikke med et nyt problem i dag, men med det samme problem, principielt, som Martin med succes konfronterede, og jeg vil fremføre, at, i arven efter Martin Luther King og hans liv, er der noget, vi kan lære i dag, som bringer ham tilbage i live, som om han stod her i dag, i live. Der er noget særligt ved hans liv, hans udvikling, som vi i dag bør indfange, ikke alene med hensyn til at adressere vor nations problemer, som er ved at blive forfærdelige, men problemerne med vore relationer med verden som helhed. Hvordan skal vi agere over for disse kulturer, der er forskellige fra vore egne? Med

asiatiske kulturer, der er forskellige fra vore egne; med muslimske kulturer, der er over 1 mia. muslimer i hele verden; med Kinas kultur, der er forskellig fra vores; med kulturen i Sydøstasien, der er forskellig fra vores? De er alle mennesker, der har alle de samme krav og behov, men de er forskellige kulturer, de tænker anderledes, de responderer til andre (kan ikke høres) end vi gør. Men vi må have fredeligt samarbejde med disse mennesker, for at løse globale problemer. Så begynder man at tænke over en person som Martin, og jeg vil indikere, i denne sammenhæng, hvad Martins betydning er i dag.

Vi havde ingen erstatning for Martin. Første lektie. Martin var en enestående person; han var ikke en talentfuld person, der tilfældigvis snublede over lederskab og let kunne erstattes af andre ledere, der havde lært jobbet og kunne tage over bagefter. Han havde ingen efterfølger; der var ingen, som befandt sig i en position til at efterfølge ham. Mange ønskede det; de havde det ikke.

Hvad var det, Martin havde? Hvad var essensen af Martin, der gjorde ham til noget specielt?

Lad os sammenligne tre tilfælde for forstå dette. Et tilfælde, Martin selv. Det andet er tilfældet med Frankrigs berømte heltinde Jeanne d'Arc, og jeg er godt bekendt med den faktiske historie af Jeanne d'Arcs tilfælde, som på en måde er sammenligneligt, på en særlig måde, med Martins tilfælde. Og så også med et fiktivt tilfælde, som peger på det problem, vi står overfor, tilfældet med Shakespeares Hamlet; især Hamlets monolog i 3. akt.

Hvad handlede det om? Martin var en sand Guds mand, på en måde, som meget få mennesker kan virkeliggøre i deres livstid. Det var ikke alene det, at han var en Guds mand, men at han voksede op til fuldstændigt at forstå, hvad det ville sige. Hans billede var selvfølgelig Kristus og Kristi korsfæstelsespassion. Det var hans kilde til styrke. Han levede det. Han havde besteget bjergets top, på et tidspunkt, hvor han vidste, hans liv var truet af magtfulde kræfter internt i USA. Og han sagde, 'jeg vil ikke vige tilbage fra denne mission, om de så dræber mig'; præcis som Kristus sagde, og jeg er sikker på, Martin tænkte på dette, på dette tidspunkt. Kristi korsfæstelsespassion er det billede, der er essensen af kristendom. Det er et billede i f.eks. Tyskland og andre steder, hvor Bachs Mattæus-passion opføres, en ca. to timer lang forestilling. Og i disse to timer genlever publikum, menigheden, sangerne, musikerne på en kraftfuld måde Kristi korsfæstelsespassion. Dette har altid været vigtigt, at genleve dette; at indfange essensen af, hvad Kristus betyder for alle kristne, og Martin viste dette.

Forskellen er det følgende; og jeg vil vende tilbage til Jeanne d'Arc; de fleste

mennesker er tilbøjelige til at tro, jo, jeg vil gerne i himmelen, eller noget i den retning. Eller også er de ikke, de er ligeglade. Men de leder efter svar inden for rammerne af deres dødelige liv. De tænker på kødets tilfredsstillelse, den sikkerhed, de vil nyde godt af, mellem grænserne for fødsel og død; hvorimod den store leder, som Martin, stiger til et højere niveau. De tænker på deres liv, som evangeliet fremlægger det, som en talent (mønt); livet er en talent, man har fået givet. Man fødes, og man dør. Det er ens talent; hvad man har i denne tidsperiode. Spørgsmålet er, man vil under alle omstændigheder give den ud; hvordan vil man give den ud? Hvad vil man bruge den til at sikre, i al evighed? Hvad vil man gøre, som en mission, som vil gøre én fortjent til den plads, man ønsker at have i evigheden?

Martin havde en klar fornemmelse af dette. Denne 'bjergtopstale' for mig, slog mig ligesom en klar forståelse af, hvad han sagde, hvad han sagde til andre.[\[1\]](#)

Livet er en talent. Det er ikke, hvad man 'får ud af' livet. Det er, hvad man lægger ind i det, der tæller. Martin havde dette. Der er derfor, han var en leder, og jeg har kendt de andre ledere, der var med ham i denne periode. De havde ikke helt den samme gnist. De accepterede måske ideen, de troede måske på den, men det greb dem ikke på samme måde, som det greb Martin. Og det greb ham mere og mere, er jeg sikker på, i takt med, at han påtog sig større og større ansvar; som en leder føler man dette, man ser sit folk, man ser, hvad man må håndtere, man ser lidelserne, man ser farerne, og man må finde i sig selv styrken til ikke at vige tilbage, ikke gå på kompromis.

Lad os tage tilfældet Jeanne d'Arc, til sammenligning. Dette er den sande historie; hun var en så signifikant person i det 15. århundrede, historien blev grundigt dokumenteret dengang og er blevet krydstjekket osv. Hun var en person i hele kristendommen; hun er en hovedperson i Frankrigs historie. Her er hun så, en ung kvinde (17), der kom fra bondestanden, og som havde forhåbninger om, at Frankrig måtte befries fra de normanniske ridders forfærdelige besættelse; at Frankrig måtte blive en sand nation, og at det måtte løftes ud af sin tilstand og blive en nation for at tage sig af disse problemer; at Gud ønskede, dette skulle ske. Så, gennem flere hændelser, henvendte hun sig til en prins, som var den nominelle arving til Frankrigs trone, og hun sagde til denne prins – jeg har glemt, der var diverse akkreditiver – 'Gud ønsker, at du skal blive konge'. Og han så på hende og sagde, 'Hvad ønsker du af mig?' Hun svarede, 'jeg ønsker ingenting af dig; Gud ønsker, at du skal være konge'. Og, på grund af hendes kraftfulde personlighed og hendes mission, gav kongen hende kommando over nogle soldater til en meget alvorlig kamp på det tidspunkt, idet han formodede, hun ville blive dræbt som leder af disse soldater, og det ville løse problemet. Men hun blev ikke dræbt, hun vandt slaget, som hun personligt anførte. Og Frankrig

blev mobiliseret til sin uafhængighed; ideen var dets uafhængighed i det store og hele som et resultat. Så kom tidspunktet, hvor kongen blev kronet, prinsen blev kronet til konge: men så forråbte kongen hende, til Frankrigs fjender, til briterne, normannerne. Og hun blev retsforfulgt af inkquisitionen, som var en rædselsfuld ting, den værste form for uretfærdighed man kan forestille sig. Og under retssagen blev hun tilbudt lokkemad; hvis du trækker dig lidt, vil vi ikke brænde dig levende på bålet. Hun sagde nej; hun veg tilbage; måske skulle jeg gå på kompromis, hun havde præster, der forsøgte at få hende til at gå på kompromis. Hun sagde, 'jeg vil ikke gå på kompromis. Jeg kan ikke forråde min mission'. Hun havde besteget bjergets top; jeg vil ikke forråde min mission; jeg vil fastholde min kurs. Så de tog hende og bandt hende til en pæl; de stablede brændet op om pælen; de satte ild til bålet, mens hun var i live og kogte hende ihjel. Så åbnede de brændestakken for at se, om hun var i live eller ej og fandt, at hun var død, og så fortsatte de processen og genantændte bålet og brændte hende til aske (hun var da 19, -red.)

Men ud af dette skete der to ting: Frankrig blev genoplivet og fik sin uafhængighed og fik senere den første, moderne nationalstat, under Louis 11 af Frankrig.

Betydningen af dette for os i dag, er, at pga. denne sejr, pga. det, der skete med Louis 11 af Frankrig, fik vi den første europæiske stat, i hvilken *hele* regeringen var ansvarlig for *hele* folkets almene vel. Det almene vel betyder præcis det, det betyder i 1. korintherbrev, kap. 13, hvor Paulus skriver om agápe, undertiden kaldet kærlighed eller godgørenhed. Det er denne egenskab; det er ikke loven, det er ikke lovbogen, der tæller; det er ens kærlighed til menneskeheden, der tæller; at man altid må leve for ens kærlighed til menneskeheden. Og derfor er en regering ikke legitim, undtagen som en regering, der officielt er forpligtet over for ikke alene det almene velfærd for *hele* folket, men også over for forbedringen af livsbetingelserne for deres efterkommere. Og for første gang i Frankrig, i denne stat, [fik man] princippet om forfatningsmæssig lov; at en regering ikke kan behandle nogle blandt befolkningen som menneskeligt kvæg. Det er ikke lovligt, det er ikke en nation, hvis den behandler nogle blandt sin befolkning som menneskeligt kvæg. Man skal tænke på *hele* befolkningens almene velfærd; det må være indfanget i forpligtelse over for *hele* folket, og over for deres efterkommere. For vi er alle dødelige, og for at vække i os selv de passioner, mens vi er i live, som vil tilskynde os til at gøre det gode, må vi have en følelse af, at forbruget af vort liv, brugen af vor talent, vil betyde noget for de kommende generationer. De bedste mennesker ser efter ting, ligesom Moses, som vil finde sted, når han ikke længere selv er der til at nyde dem! Denne fornemmelse for udødelighed er det, som de bedste forældre opofrer for deres børn; det er det, som lokalsamfund

opofrer for uddannelse til deres børn, for deres børns muligheder. Man gennemgår pinen ved lidelser og mangel, men man har en følelse af, at man er på vej fremad, at ens liv vil betyde noget, at man kan dø med et smil på læben; man har overvundet døden, man har brugt sin talent vist, hvorfor livet vil betyde noget bedre for de kommende generationer. Det var princippet. Det princip inspirerede den mand, der blev kong Henrik 7 af England, til at gøre det samme imod den onde kong Richard 3, og til at etablere England på det tidspunkt som den anden, moderne nationalstat. Det var på en måde, hvad Martin gjorde. Samme form for proces.

Men lad os nu tage den anden side af sagen. Lad os tage tilfældet Hamlet. Hamlet siger, vi har muligheden for at kæmpe og befri os selv fra forfærdelige tilstande, men, men – hvad sker der, når vi dør? Hvad sker der efter døden? Det er frygten for, hvad der sker efter døden, som gør folk til krystere. Og det er vores problem i USA i dag. Det er problemet med vores lederskab i det Demokratiske Parti; det er problemet med det Republikanske Parti, for det er ikke alle i det Republikanske Parti, der er dårlige, nogle af dem er meget gode, og jeg har til hensigt at inkorporere nogle af dem i min regering; jeg er ikke særlig partisk, når det drejer sig om regeringen. Jeg er partisk med hensyn til at få den etableret.

Det er pointen. Problemet her er det følgende: Tror vi rent faktisk på, at mennesket er forskelligt fra dyrene? Tror I på, at, i skolerne i dag, i aviserne i dag; tror I på, at amerikanere tror på, på nogen som helst signifikant måde, at mennesket er forskelligt fra dyret? Det er ikke det, vi underviser; se på vores standardpensum. Mange af jer ved noget om uddannelse. Vores uddannelsespolitik er en national forbrydelse. Man lærer ingenting; man lærer at bestå en prøve. Man spørger sig selv, om de, der udarbejder prøven, ved, hvad de taler om. Man har prøver at bestå i forskellige steder i landet, ikke for at teste, hvad man har gjort ved eleverne med hensyn til, hvad de ved; undertiden kommer eleverne og siger, 'jeg ved ingenting, i mine skoleår lærte jeg ingenting'. Sådan, som man underviser nu. Det, man tester, er elevernes lydighedstræning i dette skoledistrikt eller den del af landet, målt ud fra underlødighed. Distrikterne konkurrerer om penge! Og præstationerne, som skoleelevernes hundetræning, bliver en standard for, hvor mange penge, og hvor mange udmærkelser, dette distrikt vil modtage det følgende år. Vi er ikke længere interesseret ... Vi tror som nation ikke længere på at udvikle mennesker! Vi er, ligesom det gamle Rom, blevet et samfund for 'brød og cirkus'; få din krumme, og lad dig underholde! Og underholdningen bliver mere og mere ond, som det skrider frem. F.eks., arbejder folk i dag; er deres mentalitet, at de skal arbejde? Tror de på arbejde, tror de på, at samfundet giver dem mulighed for at arbejde? Nej, det gør det ikke. Det giver dem mulighed for at få fat i nogle

penge. Hvad er den største vækstindustri i USA? Hasardspil! Hvad er Wall Street? Hasardspil. Hvad er Enron? Hasardspil. Hvad er disse fyre, der kommer i fængsel i New York? Hasardspillere. Mentaliteten i landet er, at, hvis du sidder i held og vinder i lotteriet og vinder på væddeløbsbanen, så går det fremad for dig. Til trods for, at ens industri er ved at kollapse, ens landbrug er væk, byrådet ikke længere har råd til at sørge for centrale behov; vi er blevet et hasardspilssamfund. Vi er afhængige af hvad? Masseunderholdning. Hvilken form for masseunderholdning? Er dette noget, man i realiteten bør skamme sig over?

Vi anser ikke længere mennesker for at være mennesker. Vi forstår ikke længere, hvad menneskeligt er.

Jeg startede en ungdomsbevægelse for hved 4 år siden, der fokuserer på unge mennesker, 18-25 årige, dvs. aldersgruppen for universitetsstuderende. Som I ved, når folk bliver omkring 18 til 25 år, under normale betingelser, er de gået videre end til at tænke på sig selv som unge mennesker, halvt voksne, halvt børn, og til at blive voksne mennesker. De har den voksnes selvtillid, den voksnes impulser osv. De er klar til at påtage sig ansvar i samfundet. I et velordnet samfund, ville alle have adgang til en kvalitetsuniversitetsuddannelse, for at udvikle den enkeltes talenter for at finde ud af, hvad deres mission i livet skal være, hvilken form for karriere, de skal satse på, og man giver dem muligheden for at gennemarbejde dette, finde ud af dette, finde ud af, hvem, de virkelig er som voksen, og at vælge deres fremtidige profession i livet på denne basis. Det, jeg understreger med denne træning, er, forstå forskellen mellem menneske og dyr.

Jeg bliver lidt teknisk omkring dette, for det er et vigtigt punkt. Hvad er forskellen mellem menneske og dyr? Kan man bevise, at mennesket ikke blot er et dyr? Og hvordan kan man bevise det? Hvis mennesket var en abe, f.eks., ville det menneskelige befolkningstal på denne planet aldrig have oversteget et par millioner individer. Så lad være med at gøre mennesket til en abekat (et fjols). Vi har nu over 6 mia. mennesker, vi skal sørge for, på denne planet, og tallet vokser. Pointen er, at mennesket har været i stand til at opdage, hvad intet dyr kan gøre, at opdage universelle, fysiske principper i universet, og at anvende disse opdagede principper til at frembringe forbedringer i samfundet, som øger menneskets magt over naturen; præcis, som man kan læse i Skabelsesberetningen i 1. Mosebog: mand og kvinde skabt i Skaberens billede, efter hans lignelse; og ansvarlige for denne funktion. Det er, hvad vi er. Når vi underviser i fysisk videnskab; når vi underviser i klassisk kunst og den slags ting, når vi underviser i historie ud fra dette standpunkt, formidler vi i realiteten en fornemmelse af deres menneskelighed. De er i stand til at genopføre fortidens store principper, det være sig inden for kunst eller inden for fysisk videnskab.

Når de kender dette, kender de forskellen på sig selv og dyret; de bryster sig af dette og siger, vi er menneskelige. Og de kan se på hinanden med kærlighed, en form for kærlighed, der kommer til udtryk inden for uddannelse med den rigtige form for undervisning, hvor eleverne er delagtige i processen med at kæmpe sig igennem handlingen for sig selv at opdage et princip, der præsenteres for dem som en udfordring og et paradoks. Det vil sige, en kærlig relation, en klasse med typisk 15-25 universitets- eller skoleelever, hvor eleverne gives ansvaret for, gives en udfordring med at kæmpe sig igennem det for sig selv, og den gode lærer forsøger at fremkalde denne form for respons blandt eleverne; finde to til tre i klassen, der kan starte diskussionen og få hele klassen involveret i diskussionen, så det, der kommer ud af det, ikke er udenadslære fra en lærebog, men at det, der kommer ud af det, er en proces, hvor man i en social oplevelse opdager betydningen af et princip, som om de selv havde gjort den oprindelige opdagelse. Dette gøres, ikke ved at undervise den enkelte elev, selv om det nogen gange virker, men ved at få eleverne til at interagere i diskussionsprocessen. Det er derfor, man helst skal have en klassestørrelse på mellem 15-25 elever. Ikke for mange, som kan udelukke muligheden for, at alle kan deltage. Og ikke for få, så man ikke får stimulering til at starte diskussionen. Det er denne sociale proces med en relation mellem mennesker, der elsker hinanden i en højere forstand, fordi de har været fælles om processen med at opdage et princip. Eller ... noget om historie; men de var fælles om det, og ideen om at være fælles om menneskelig viden, som menneskelig viden, er den essentielle kærlighedshandling. Man elsker menneskeheden og er tilfreds med menneskeheden, når man har arbejdet sammen for at gøre en opdagelse sammen. Og man indser, man kan regne med dem til denne form for metode – har man et problem med dem? Gå tilbage til metoden. Tal med dem på samme måde, som man gør i klasseværelset. Og man kæmper sammen igennem det, disse unge mennesker kæmper til kl.3-4 om morgenen. Når jeg holder foredrag for disse fyre, er de over mig i henved fire timer. Jeg holder en præsentation på en times tid, de er over mig konstant. Men det er smukt, det er vidunderligt. Jeg tror, at alle, der har arbejdet med undervisning, ved, hvad jeg taler om. Det er smukt; det er vidunderligt.

Så problemet er dette: Vi har en befolkning, vi har en verden, der har en mangel på mennesker, der rent faktisk fuldt ud forstår forskellen mellem menneske og dyr; at mennesket, som det defineres i Skabelsesberetningen i 1. Mosebog, er et væsen, der er skabt i universets Skabers billede. Det er os. Fordi vi overfører disse ideer, fordi vi overfører dette arbejde, som intet dyr kan, elsker vi hinanden; vi elsker de mennesker, der var før os; vi elsker dem, der kommer efter. Vi kerer os om dem, på en meget selvisk måde, for, idet vi bruger vores talent her i livet, vores skønhedssans beror på, hvad der kommer ud af vores liv, i de kommende generationer. Vi elsker børn af denne grund. Der er børn; vi

elsker børnebørn endnu mere end børnene, undertiden, fordi vore børn var i stand til at producere disse børn, det er fantastisk! Man elsker dem især, for dem, der bliver bedsteforældre, de elsker specielt disse børnebørn af denne grund.

Men denne form for kærlighed mangler generelt i befolkningen, hos ledere.

Martin havde selvfølgelig dette. Martin var ét af de sjældne mennesker, på hans tid, som havde en dybtgående følelse af, hvad det vil sige at være et menneske; som havde en dybtgående forståelse af læren fra Kristi passion på korset. Han var i stand til at bringe dette ind i politik – han kom ikke ind i det som politik som sådan – han var en naturlig leder. En naturlig leder er ikke én, der kommer ud af den politiske proces som sådan, men ud af folket. Martin opnåede aldrig et politisk hverv. Og alligevel var han sandsynligvis en lige så betydningsfuld person i USA som nogen moderne præsident var. Det opnåede han. Hans myndighed som en leder kom fra folket. Han kæmpede mod folket og med folket for at befri dem. Han var en leder i ordets sande betydning. Hans indflydelse som en politisk kraft i nationen og i verden kom fra hans forhold til folket.

Og det er vores situation i dag, og grunden til, at jeg er så glad for denne lejlighed til at være sammen med jer, for I typificerer dem, der kæmper med vanskeligheder, i dette land og uden for dette land, for den såkaldte 'glemte mand'; som Franklin Roosevelt, der i 1933 blev indkaldt til at være præsident. 80 % af befolkningen i USA i særdeleshed, og mange i hele verden, er den glemte mand og kvinde. Der er ikke rigtig nogen, der kerer sig om dem. Tag eksemplet med historien om sundhedssektoren; tag eksemplet med alle mulige ting. Den eneste måde, hvorpå man kan forny en nation, som Martin ydede et stort bidrag til en fornyelse af USA, er, at man må gå til den glemte mand og kvinde; især til de ubemidlede, og hvis man kan udtrykke en kærlig holdning over for problemet med de ubemidlede, dem, der befinder sig på den laveste side i livet, så er man i stand til at repræsentere det princip, på hvilket moderne regeringsførelse bør baseres; det samme princip, som Jeanne d'Arc på sin vis muliggjorde gennem sit bidrag til Frankrig som den første, moderne nationalstat, der var helliget det almene velfærd. Hvis man vil være en ægte politiker, må man være forpligtet over for det almene velfærd. Man må være forpligtet over for menneskeheden, og for at være forpligtet over for menneskeheden, må man se på det menneske, der befinder sig i de værste omstændigheder, generelt, og løfte dem op. Så har man virkelig bevist, at man kerer sig om det almene velfærd. Hvis man ikke går til disse mennesker, er man ikke *med* det almene velfærd. Hvis man ikke har sine rødder i kampen for det almene velfærd, er man ikke i stand til at lede vores nation, som er en nation, der forfatningsmæssigt er forpligtet over for det almene velfærd. Martin havde dette. Alle de store ledere i historien er som regel kommet fra denne form for baggrund; de fødtes ikke til at være ledere,

de blev ikke valgt som ledere; nogle blev valgt i løbet af livet, men de startede ikke med at etablere deres lederskab ved at blive valgt. De etablerede deres lederskab ved at finde deres rødder i kampen for menneskehedens velfærd. De blev repræsentanter for en eller anden gruppe, der kæmpede for deres rettigheder, eller de blev fortalere for denne gruppe, der kæmpede for sine rettigheder. Og de kom frem til en lederposition, fordi de havde en indbygget, moralsk karakter, i billedet af Kristi passion og korsfæstelse. Og jo mere, de kommer ind i det, og jo farligere, det bliver, i takt med, at de vinder mere indflydelse – livet *bliver* farligere i takt med, at man vinder mere indflydelse – så indser de, at de sætter deres liv på spil, og de må spørge sig selv: hvad er det, jeg vil risikere mit liv for; hvad er det for en sag, jeg ikke vil forråde, selv, hvis prisen er, at det koster mig mit liv? Og han kastes direkte tilbage til Kristi korsfæstelse og passion. Og dér er vi i dag. Martin havde dette; og problemet med USA og bevægelsen i dag, er, at bevægelsen er blevet, skal vi sige, for 'civiliseret' med hensyn til at bøje af for at komme ud af det med det politiske *establishment*, og hvor den tenderer mod at tro på, at vejen til succes er at bøje af for at komme ud af det med dem. Man fortaber passionen, som bør motivere den sande, politiske leder. Og passionen er denne helligelse; man har en talent, man har en fornemmelse af, hvad ens liv betyder, man har en fornemmelse af forpligtelse, af en mission i livet, for at opløfte nationen ved at løfte en bestemt del af befolkningen, eller hele befolkningen. Og man vil *ikke gøre noget som helst* for at forråde dette. Det giver én kraft. Det giver én kraft til at være et menneske, der er skabt i den levende Skabers billede. Man tapper ind i det. Martin tappede ind i det. Han var en Guds mand, ikke kun af Gud, men en Guds mand. Han var en mand, som, i løbet af livet, af skæbnen fik givet missionen at være en Guds mand. Og han havde styrken til at gøre det. Han havde styrken til at gå i Kristi fodspor; til at gennemleve Gethsemane; til at gennemgå korsfæstelsen. Han havde denne styrke. Som Jeanne havde på sin måde.

Og det er den lektie, jeg mener, må undervises, må blive forstået, hvis vi skal redde denne nation. Vi må tappe ind i denne kraft. Og som jeg siger, blandt alle de billeder af nylige, politiske ledere i USA, er Martin, både som en national leder og som en global leder, hvilket han også var med hensyn til sin indflydelse, det bedste eksempel på den form for personlighed, vi må have og må udvikle for at komme ud af det forfærdelige, frygtindgydende rod, der i dag truer os.

Mange tak.«

[1] Hør hele Martin Luther Kings sidste tale, 'I have been to the mountain top', her <https://www.youtube.com/watch?v=ixfwGLxRJU8>